

Sbírka soudních rozhodnutí

Věc C-241/14

Roman Bukovansky

v.

Finanzamt Lörrach

(žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Finanzgericht Baden-Württemberg)

„Řízení o předběžné otázce — Daně — Dohoda mezi Evropským společenstvím a jeho členskými státy na straně jedné a Švýcarskou konfederací na straně druhé o volném pohybu osob — Vztah mezi touto dohodou a dvoustrannými smlouvami o zamezení dvojímu zdanění — Rovné zacházení — Diskriminace na základě státní příslušnosti — Státní příslušník členského státu Evropské unie — Příhraniční pracovníci — Daň z příjmu — Rozdělení daňové pravomoci — Daňový hraniční určovatel — Státní příslušnost“

Shrnutí – rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 19. listopadu 2015

Mezinárodní dohody — Dohoda mezi ES a Švýcarskem o volném pohybu osob — Rovné zacházení — Dvoustranná smlouva o zamezení dvojímu zdanění uzavřená mezi Švýcarskem a členským státem, která tomuto členskému státu přiznává pravomoc zdanit příjmy ze závislé pracovní činnosti daňového poplatníka tohoto členského státu, který není švýcarským státním příslušníkem, ale přemístil své bydliště z tohoto členského státu do Švýcarska, přičemž místo výkonu jeho pracovní činnosti zůstalo v uvedeném členském státě — Smlouva přiznávající Švýcarsku pravomoc zdanit příjmy ze závislé pracovní činnosti švýcarského státního příslušníka nacházejícího se v obdobné situaci — Přípustnost

(Dohoda ES-Švýcarsko o volném pohybu osob, článek 2 a příloha I, článek 9)

Zásady nediskriminace a rovného zacházení, uvedené v článku 2 Dohody mezi Evropským společenstvím a jeho členskými státy na straně jedné a Švýcarskou konfederací na straně druhé o volném pohybu osob, a v článku 9 přílohy I této dohody, musejí být vykládány v tom smyslu, že nebrání dvoustranné smlouvě o zamezení dvojímu zdanění uzavřené mezi Švýcarskou konfederací a členským státem, podle níž má pravomoc zdanit příjmy ze závislé pracovní činnosti daňového poplatníka tohoto členského státu, který není švýcarským státním příslušníkem, ačkoli tento daňový poplatník přemístil své bydliště z uvedeného členského státu do Švýcarska, přičemž místo výkonu jeho závislé pracovní činnosti zůstalo v dotčeném členském státě, ten stát, ze kterého pocházejí tyto příjmy, tedy uvedený členský stát, zatímco pravomoc zdanit příjmy ze závislé pracovní činnosti švýcarského státního příslušníka nacházejícího se v obdobné situaci přísluší novému státu bydliště, tj. v projednávaném případě Švýcarské konfederaci.

Ačkoli podle čl. 21 odst. 1 Dohody o volném pohybu osob nejsou ustanovení dvoustranných smluv o zamezení dvojímu zdanění dotčena ustanoveními této dohody, článek 9 přílohy I uvedené dohody nadepsaný „Rovné zacházení“, stanoví ve svém odstavci 2 zvláštní pravidlo, podle něhož se na zaměstnance a jeho rodinné příslušníky vztahují stejné daňové a sociální výhody jako na tuzemské zaměstnance a jejich rodinné příslušníky. V tomto kontextu již Soudní dvůr rozhodl, že v oblasti

daňových výhod se na zásadu rovného zacházení stanovenou v tomto ustanovení může rovněž odvolávat pracovník, který je státním příslušníkem smluvní strany, který využil svého práva volného pohybu, vůči státu, ze kterého sám pochází.

Soudní dvůr, který projednával žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, zda smlouvy o zamezení dvojímu zdanění uzavřené mezi členskými státy Unie musejí být slučitelné se zásadou rovného zacházení a obecněji se svobodami pohybu zaručenými primárním unijním právem, rozhodl, že členské státy mají volnost určit v rámci takových smluv hraniční určovatele za účelem rozdělení daňových pravomocí, ale jsou při tom povinny při provádění takto rozdělené zdaňovací pravomoci dodržovat tuto zásadu a tyto svobody.

Objeví-li se tudíž v takové smlouvě kritérium státní příslušnosti v ustanovení, jehož cílem je rozdělení daňové pravomoci, nelze toto rozlišování založené na státní příslušnosti považovat za opatření představující zakázanou diskriminaci.

Tuto judikaturu je třeba obdobně použít na vztah mezi Dohodou o volném pohybu osob a smlouvami o zamezení dvojímu zdanění uzavřenými mezi členskými státy a Švýcarskou konfederací.

Jak totiž vyplývá z preambule, čl. 1 písm. d) a čl. 16 odst. 2 této dohody, jejím cílem je provádění volného pohybu osob, tedy státních příslušníků Unie a státních příslušníků Švýcarské konfederace, na území smluvních stran této dohody, na základě ustanovení, která se uplatňují v Unii a jejichž znění je třeba vykládat v souladu s judikaturou Soudního dvora.

Článek 21 Dohody o volném pohybu osob sice stanoví, že ustanovení smluv o zamezení dvojímu zdanění mezi členskými státy Unie a Švýcarskou konfederací nejsou dotčena ustanoveními této dohody. Tento článek se nicméně nemůže svým rozsahem dostat do rozporu se zásadami, na nichž je založena dohoda, jejíž je součástí. Uvedený článek tedy nelze chápat tak, že umožňuje členským státům Unie a Švýcarské konfederaci narušovat provádění volného pohybu osob tím, že by při výkonu takových daňových pravomocí, jak byly rozděleny jejich dvoustrannými smlouvami o zamezení dvojímu zdanění, zbavil čl. 9 odst. 2 přílohy I uvedené dohody jeho užitečného účinku.

(viz body 34, 36–41, 48 a výrok)